

RESSÒ DE LA PARAULA

El sacerdot al servei de l'amor multiforme

Un dels trets més significatius de la maduresa d'un sacerdot és la «flexibilitat». Flexibilitat no vol dir debilitat o falta de criteri, menys encara contemporització o demagògia. La flexibilitat que se li demana al sacerdot és totalment positiva i procedeix del fet que ha de viure interiorment actituds ben diferents, per tal de ser fidel als contrastos dels que venim parlant. Els contrastos de la vida d'un sacerdot són la seva riquesa, i les vivències interiors que demanen, constitueixen, per això, els trets d'una personalitat especialment cultivada i madura.

El manuscrit medieval ens recorda:

«El sacerdot és deixeble del seu Senyor,
cap del seu ramat,
un captaire de mans ben obertes,
un portador d'innombrables béns,
un home en el camp de batalla,
una mare per a reconfortar els malalts»

Deixeble i cap alhora. Un contrast que demana saber aprendre i ensenyar, rebre i donar, deixar-se dur i anar endavant. Però amb la particularitat que, quan és cap de la comunitat, s'ha de reconèixer simultàniament com a deixeble de l'únic mestre, junt als germans que també fan camí. I quan exercita la condició de deixeble no pot oblidar (com ara en la pregària) als seus germans, als quals serveix com a cap de la comunitat. El sacerdot així és, ell mateix, cercador de Déu i comunicador del Déu que ja ha trobat.

Captaire i portador de béns abundants. Com aquell que no pot posseir el misteri, sempre molt més gran que la seva capacitat de comprensió; com aquell que se sap constantment pecador i indigno de l'amor de Déu i mai s'estarà de demanar a la misericòrdia de Déu una mica de llum per als seus dubtes i una mica d'amor perdonador per als seus pecats. Per això les mans són molt importants en el sacerdot. Sempre molt obertes: vers Déu, per a rebre d'Ell tots els béns i vers els germans per a repartir-los-hi.

Guerrer i mare. En això sant Pau era un mestre. El combat que ha de lliurar el sacerdot demana fermesa i força, doncs l'oponent, diu l'Apòstol, és més que humà (cf. *Ef 6,11-12*) i s'ha de fer «brandant a dreta i esquerra les armes de la justícia» (*2Co 6,7*). Alhora aquest fort «guerrer» ha de tenir sentiments propis d'una mare, «que cria i dona escalf als seus fills» (*1Te 2,7*) o d'un pare «que encoratja els fills a viure d'una manera digna de Déu» (*1Te 2,11-12*). I ha d'actuar efectivament d'aquesta manera, amb delicadesa, mirant el seu bé, desgastant-se per ells (cf. *2Co 12,14-15*).

—No podem entendre aquestes exigències vitals del sacerdot, si no tenim present el fet que ell és un servent del misteri, que li depassa absolutament.

—Com que mai no posseirà el misteri, només pot deixar-se travessar per Ell.

—I això només és possible perquè aquest misteri és misteri d'amor.

No és una idea, ni un objecte, ni una forma atractiva creada pels homes. És l'amor de Déu multiforme, cercat i demanat, llum de la intel·ligència, fortaleza de la voluntat i escalf de l'afecte, el que serveix el sacerdot, deixant-se penetrar per Ell, per tal de posar-ho a l'abast dels germans.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Cinc mil joves a l'Aplec de l'Esperit

► El dissabte 22 de maig va tenir lloc a la ciutat de Terrassa el X Aplec de l'Esperit, una trobada de joves cristians de Catalunya, les Illes Balears i Andorra. L'acte principal fou la celebració de l'Eucaristia sota una carpa instal·lada al Parc

de les Sensacions de Vallparadís, on, a l'inici de la missa, es va fer l'acolliment de la Creu de les Jornades Mundials de la Joventut i de la icona de la Mare de Déu. La celebració va estar presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. El Sant Pare envià un missatge invitant tots els participants a l'Aplec a «renovar els propòsits de vida cristiana, com a membres vivents de l'Església units fermament als seus pastors, ben conscients que l'acció de l'Esperit Sant no cessa de guiar l'Església i suscitar gràcies i impuls evangelitzador a cada fidel cristià».

GLOSSA

Valors vius aquest estiu

Som ja al mes de juny. Temps de preparació de colònies, rutes i campaments als centres d'esplai o als agrupaments dels moviments eclesials. Els equips de monitors amb els seus caps sovintegen les reunions: estudi del medi, planificació dels dies, distribució de responsabilitats, centre d'interès, recull de pregàries, possibles excursions, itineraris... Darrera, molta generositat, lliurament personal i desig de servei. És així perquè les coses veritablement importants no són el fruit d'un esforç intens però curt, ans al contrari són fruit d'un esforç sostingut, d'una fidelitat, fruit de la constància i la continuïtat dels seus autors i la tasca d'educar en el temps de lleure és una obra valuosa.

Aquests joves educadors són portadors d'esperança per a tots els qui confien en una joventut més sana, més forta, més compromesa, més participativa, més plena i més portadora de sentit. Són, en definitiva, portadors d'esperança en l'esdevenidor de l'Església i de la societat.

L'ofici de monitor obre possibilitats d'experimentar en situacions vitals aquelles actituds evangèliques que formen i ajuden a la vida col·lectiva. La capacitat per al diàleg respectuós i crític, quan convé, amb l'altre. El gust per les coses ben fetes. El sentit de responsabilitat i com-

promís. La disponibilitat per incorporar-se a projectes comunitaris. El desig d'augmentar la qualitat personal i col·lectiva a la llum de l'Evangeli. El no fer d'un mateix el centre únic i exclusiu de la pròpia vida. La renúncia a viure passivament i a ser simple receptor, sempre, del que altres programen o decideixen. La renúncia activa i decidida a la mentida, la frivolitat o l'absolutització del propi interès. L'esforç i la lluita decidida per demostrar que els ensenyaments de Jesús, els valors de l'Evangeli, en totes les seves dimensions, es poden viure en el dia a dia. Aquestes són actituds bàsiques que donen sentit i gruix a la vida. No s'adquireixen mitjançant discursos, sinó mitjançant experiències vitals. L'educació en el lleure és un lloc privilegiat per a fer aquesta mena d'experiències. «Estimes la rectitud? Doncs bé, les virtuts són fruit dels afanys de la saviesa, que ensenya la templança, la prudència, la justícia, la fortaleza. No hi ha res més útil en la vida dels homes» (*Sv 8,7*). Goso suggerir que convé que els joves educadors posin Jesús com a model i guia del seu treball. Jesús, el bon monitor, cap, educador, que escolta, que es compromet... Jesús, que sempre hi és. I hi és a totes. Com ha de ser tot bon educador.

Enric Puig Jofra, SJ

Cap infant sense colònies

► Fidel al seu compromís social i educatiu, la Fundació Pere Tarrés vol garantir l'accés del màxim nombre d'infants i joves a les activitats educatives d'estiu. «Cap infant sense colònies» és una campanya de captació de fons per ajudar les famílies que no disposen de recursos perquè els seus fills i filles participin en activitats de lleure, especialment durant les vacances d'estiu. En un marc d'activitats lúdiques, les colònies faciliten l'acció pastoral, l'educació en valors, la integració social, i afavoreixen el creixement integral d'infants, adolescents i monitors. El preu orientatiu d'una colònia és de 300 €. Aportacions als comptes: 2100 0435 51 0200190260 de «La Caixa» o 2054 0302 41 9148869046 de Caja Navarra.

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY

► Lectura de la profecia de Zacaries (Za 12,10-11; 13,1)

Això diu el Senyor: «Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d'un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia hi haurà a Jerusalem un dol tan gran com el d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedó.

Aquell dia, un doll d'aigua abundant rentarà els pecats i les immunidies de la casa de David i dels habitants de Jerusalem.»

► Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. / La meva ànima s'ha enamorat de vós, / em sosté la vostra mà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 3,26-29)

Germans, tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist. Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist, us heu revestit de Crist. Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots sou una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham, hereus de les promeses.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 9,18-24)

Una vegada que Jesús es trobava pregant en un lloc apartat, se li acostaren els deixebles, i els preguntà: «Qui diu la gent que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, altres que ha ressuscitat un dels profetes antics». Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Pere li respongué: «El Messies, l'Ungit de Déu». Però ell els prohibí severament que diguessin això a ningú, i els deia: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia.»

I deia a tothom: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà.»

► Lectura del libro del profeta Zacarías (Za 12,10-11; 13,1)

Así dice el Señor: «Derramaré sobre la dinastía de David y sobre los habitantes de Jerusalén un espíritu de gracia y de clemencia. Me mirarán a mí, a quien traspararon, harán llanto como llanto por el hijo único, y llorarán como se llora al primogénito. Aquel día será grande el luto de Jerusalén, como el luto de Hadad-Rimón en el valle del Meguido.

Aquel día se alumbrará un manantial, a la dinastía de David y a los habitantes de Jerusalén, contra pecados e impurezas.»

► Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo. / Mi alma está sedienta de ti; / mi cuerpo tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo; / mi alma está unida a ti / y tu diestra me sostiene. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 3,26-29)

Hermanos: Todos sois hijos de Dios por la fe en Cristo Jesús. Los que os habéis incorporado a Cristo por el bautismo, os habéis revestido de Cristo. Ya no hay distinción entre judíos y gentiles, esclavos y libres, hombres y mujeres, porque todos sois uno en Cristo Jesús. Y si sois de Cristo, sois descendencia de Abrahán y herederos de la promesa.

► Lectura del evangelio según san Lucas (Lc 9,18-24)

Una vez que Jesús estaba orando solo, en presencia de sus discípulos, les preguntó: «¿Quién dice la gente que soy yo?» Ellos contestaron: «Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros dicen que ha vuelto a la vida uno de los antiguos profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Pedro tomó la palabra y dijo: «El Mesías de Dios». Él les prohibió terminantemente decírselo a nadie. Y añadió: «El Hijo del Hombre tiene que padecer mucho, ser desechado por los ancianos, sumos sacerdotes y letrados, ser ejecutado y resucitar al tercer día.»

Y, dirigiéndose a todos, dijo: «El que quiera seguirme, que se niegue a sí mismo, cargue con su cruz cada día y se venga conmigo. Pues el que quiera salvar su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mi causa, la salvará.»

Sant Pere, pintura d'El Greco, Monestir de l'Escorial, Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 2Re 17,5-8.13-15a.18 / SI 59 / Mt 7,1-5 ■ **dimarts**: 2Re 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / SI 47 / Mt 7,6.12-14 ■ **dimercres**: 2Re 22,8-13;23,1-3 / SI 118 / Mt 7,15-20 □ **dijous**: Is 49,1-6 / SI 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80 ■ **divendres**: 2Re 25,1-12 / SI 136 / Mt 8,1-4 ■ **dissabte**: Lm 2,2.10-14.18-19 / SI 73 / Mt 8,5-17 ■ **diumenge** vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): 1Re 19,16b.19-21 / SI 15 / Ga 5,1.13-18 / Lc 9,51-62.

L'Evangeli d'avui respon a una qüestió fonamental per al cristià: *Qui és Jesús?* És una pregunta que requereix estudi, adhesió i compromís. Podem dividir la pàgina evangèlica en tres apartats: la definició autèntica de Jesús, l'anunci de la seva passió, mort i resurrecció i una catequesi parenètica sobre el seguiment del Crist.

El primer apartat ens presenta Jesús pregant en un lloc apartat, una imatge que trobem sovint en l'obra de Lluç, sobretot en els moments clau de la seva existència. Jesús sap que el final és a prop. Ha fet el que havia de fer. Ha ensenyat una nova doctrina, ha realitzat miracles, ha passat per la vida fent el bé, tot

COMENTARI

Qui és Jesús?

donant testimoni de l'amor del Pare. La gent ha escoltat la seva veu i ha vist les seves obres, però no el reconeix com a Salvador. El consideren tan sols com un profeta, al mateix nivell que Elies o Joan Baptista. Pere, en canvi, dóna la definició exacta de Jesús: *Tu ets el Messies de Déu*. En altres paraules, el consagra en l'Esperit que es presenta com la presència i la paraula perfecta i definitiva de Déu.

Jesús els imposa el silenci pel que fa a aquesta definició perquè la vol explicar amb detall, tot i que sap que les seves paraules provocaran escàndol entre els qui l'escolten. Així doncs, en el segon apartat Ell mateix es presenta com a Salvador,

però un salvador que dóna la vida per les persones que estima. Es presenta com a Messies, però mitjançant una consagració en la sang i en la creu. Es presenta com un Profeta, però rebutjat pels potents, els ancians, els grans sacerdots i els escribes.

Neix, aleshores, espontani el tercer apartat destinat a tots aquells que lliurement volen seguir Jesús en aquest destí de creu. El missatge és paradoxal: cal portar la creu cada dia. Segons Lluç, la nostra adhesió al Crist es posa a prova en la vida quotidiana, en la fidelitat a les coses petites. El dia a dia és el que compta.

Dra. Núria Calduch-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La comunitat com el lloc de la fe

Als creients ens cal, sobretot avui —quan abunden les opinions contràries a la fe—, una purificació i un enrobustiment en la pròpia fe, si volem de veritat acomplir la paraula de Jesús: «Aquesta és la victòria que venç el món: la vostra fe». L'encreuament d'opinions i la desafecció de molts respecte de la religió ens porta una vegada més a valorar la comunitat com el lloc on és plausible dir «jo crec».

Per a mi dir que l'Església és la comunió de la fe no és un eufemisme que evita el mot «Església», sinó una valoració d'aquest mot, perquè l'Església és i ha de ser intensament el lloc on hom creu amb fe viva i vertadera (una fe que actua per l'amor). L'Església, de manera misteriosa, guarda la fe. Per això, en el ritual del bateig hi ha un moment en què es diu: «Aquesta és la fe de l'Església»: en ella diem el Credo romà i el dels concilis de Nicea i de Constantinoble. En ella la Paraula i la Presència de Crist ens canvien.

Insisteixo en l'aspecte comunitari de la fe, que ens permet, fins i tot en moments de desànim, recolzar-nos en la fe dels *germans*, precisament per subratllar que la comunitat Església no és una pura comunitat humana, ni tan sols una comunitat que culmina el fet associatiu humà. Per això he emprat els mots *comunió de fe*, perquè més que un grup sociològic compacte, l'Església és una comunió que abasta Déu i els homes. És unió *mística* amb Crist: unió vivificada per l'Esperit que ens porta al Pare del Cel.

Els membres de l'Església retroben la seva identitat de membres de Crist en l'amor i el servei als humans, siguin qui siguin, amb preferència pels pobres i desvalguts.

Com va dir Benet XVI en una trobada amb els rectors de les parròquies de Roma, «cal una comunitat, lloc d'experiència progressiva de la vida de fe». Aquesta finalitat l'hauran de tenir ben present els dirigents de parròquies, moviments i associacions cristianes.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Viure en la pluralitat: l'esperit d'Assís

El gran repte del cristianisme contemporani és viure en la pluralitat religiosa. El segle xx representa un segle en el qual el cristianisme fa una experiència decisiva i inèdita amb la relació amb les altres religions. Aquesta experiència està destinada a incidir sobre la consciència de les Esglésies (per bé que ens referim en particular a la catòlica).

En l'horitzó de l'Estat cristià o de la cristiandat, en què les institucions eren amarades per l'Església i pel cristianisme, religió pública i oficial, no hi havia espai per als altres mons religiosos. Però ara, en aquest segle, les Esglésies han de fer l'experiència de viure en la pluralitat religiosa.

El Concili Vaticà II va ser profundament innovador respecte dels *altres* mons, religiosos o seculars, i va oferir nous esquemes de relació amb els no cristians, amb els laics i no creients, fet i fet amb aquell món que no es pot anomenar el món de l'Església.

Hi ha una pàgina significativa de l'esforç del pensament cristià del segle xx enfrontat amb el pluralisme: l'encontre entre líders cristians i líders de les grans religions a Assís el 1986, volgut per Joan Pau II malgrat la perplexitat d'alguns responsables catòlics, ha dibuixat una imatge eloqüent de la relació entre identitat i diferència. Entre viure la pròpia identitat i respectar la diferència dels altres. Aquesta imatge ha mostrat les religions capaces de pregar l'una al costat de l'altra, no ja l'una contra l'altra, en la dimensió de la pau com a fet íntim del creient i realitat entre els pobles.

Aquesta imatge és un punt d'arribada de l'Església del Vaticà II i de molts pioners. L'anomenat *esperit d'Assís* va molt més enllà dels confins del catolicisme i del cristianisme: és una imatge compartida de com les religions poden estar l'una al costat de l'altra, arrelades en les seves fonts d'espiritualitat i identitat, sobretot en la pregària. Identitat i diversitat, viscudes amb intel·ligència i fe, enriqueixen el món contemporani, com un suplement d'ànima.

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

20. ✠ Diumenge XIII durant l'any. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. Dilluns. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. Dimarts. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus 355-Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. Dimecres. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. Dijous. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. Divendres. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. Dissabte. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.; sant Josep Maria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902-Roma 1975), prev., fund. Opus Dei.

QUERIDOS ABUELOS

Saber envejecer

Envejecer, en el fondo, es un proceso de individualización, de interiorización del individuo. Nos desprendemos del *hombre exterior*, del personaje superficial que durante

años presentábamos en los compromisos sociales, pura fachada que tenía que gustar y contentar a todo el mundo. Ahora, nos toca sacrificar a este personaje exterior, que tenía mucho de artificial, en aras de que fructifique nuestro *hombre interior*, la autenticidad que llevamos dentro, que quizá hemos tenido descuidado desde hace tiempo. Viene a ser lo que comenta san Pablo en una carta a los Corintios: «Mientras nuestro hombre exterior se va desgastando, el interior se renueva de día en día.»

Aunque la edad machaca nuestras articulaciones, disminuye la agudeza sensorial, nos hace perder la memoria y nos somete a múltiples achaques cotidianos (de ahí el dicho de que «Si nos despertamos y no nos duele nada, es que estamos muertos»), si sabemos hacerlo, disfrutaremos de la época más plétórica de nuestra vida, ¡porque envejecer es un auténtico arte, señoras y señores! Los años que median entre los primeros indicios de la vejez y el momento de despedirse definitivamente de todo lo terrenal pueden constituir la verdadera cosecha de nuestras vidas. «El joven conoce las reglas, pero el viejo las excepciones», dice un refrán.

En este sentido, los hombres y mujeres mayores debemos convertirnos en filósofos. Así las cosas, saber envejecer es para más de uno una asignatura pendiente o inexorablemente suspendida. Hay que saber envejecer con naturalidad, como la cosa más natural del mundo, asumiendo la corporal decadencia con serenidad y sencillez; eso sí, con el estilo de vida más apropiado para hacer más lento el ineludible deterioro biológico y con el mínimo artificio sobre la apariencia. Nuestra sociedad nos prohíbe envejecer. ¡Ojalá sepamos envejecer con los mínimos retoques a nuestro escaparate corporal!

Dr. Paulino Castells

(*Queridos abuelos*, Ediciones Ceac, Barcelona 2010)

ENTREVISTA

MARÍA JOSÉ MARTÍNEZ LAPEÑA

Acompanyament hospitalari

La Delegació de Pastoral de la Salut de Barcelona vetlla per donar servei espiritual-religiós, especialment, a totes les persones hospitalitzades que ho demanin, i a les seves famílies. La M. José Martínez és infermera, ha estat directora de l'Escola d'Infermeria Universitària Prínceps d'Espanya, degana del Consell Català d'Infermeria i, des del 15 d'octubre de 2008, és la delegada de Salut de Barcelona. «Cal fomentar que cada arxiprest, a les seves parròquies, dinamitzi la part de la salut per ser propers a les persones que sofreixen, per tal d'oferir-los ajuda i acompanyament personal i encoratjar-los en la seva vida espiritual», assegura la María José, que apunta els tres àmbits d'actuació de la Delegació: el parroquial, l'hospitalari i el sociosanitari.

Per què és tan important la tasca del sacerdot i dels agents de pastoral a l'hospital?

La tasca del sacerdot i de tot agent de pastoral —religiós, religiosa, laic, laica— és important perquè a l'hospital es donen situacions molt claus per a la vida de les persones —alegres o tristes—, que comporten experiències vitals importants. Tot això té una dimensió espiritual per a tothom i també una dimensió religiosa per a catòlics i persones d'altres religions. És molt important poder acompanyar, facilitar aquestes vivències.

Quines pautes cal seguir per oferir acompanyament espiritual?

En primer lloc, escoltar molt bé el que demana la persona i, en funció de les seves circumstàncies personals, oferir-li l'acolliment personalitzat adequat. Després, ajudar a identificar quines són les necessitats i recursos espirituals o religiosos de la persona, per tal d'acompanyar-la. Ara bé, el missatge ha de ser sempre, i en tot moment, honest, esperançat, realista..., per tal d'assumir les limitacions, les debilitats i no perdre la confiança, l'esperança, la fe en Déu. Cal reconciliar-se amb el seu entorn per estar en pau amb si mateix.

Aquest servei també es dona a altres religions?

Sí, cada religió té el seu servei quan una persona es troba en una situació de malaltia o ingressada en un hospital. Sovint, som nosaltres mateixos qui avistem els nostres homòlegs d'altres religions.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

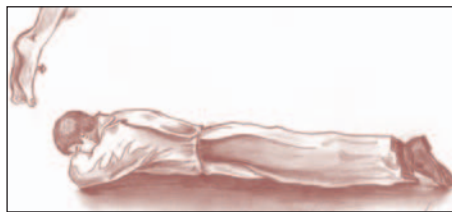
VI Jornada de Pastoral de la Salut. El passat 28 de maig va tenir lloc aquesta jornada organitzada per l'equip de pastoral dels Serveis de Salut Mental «Sagrat Cor», de les germanes hospitalàries de Martorell, amb el lema «La intervenció de pastoral: entre allò patològic i allò existencial». Va ser una ocasió no només de reflexionar sobre la causa del dolor i del patiment, sinó també un espai per a aprofundir amb els professionals sanitaris i assistents en general la dimensió espiritual de la salut.

Missa d'acció de gràcies pel nou beat Josep Tous. Se celebrà el passat 27 de maig, a les 16 h a la sala d'actes de l'escola de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor, de Capellades, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada per sis capellans més. Va ser un moment molt significatiu per a tota la comunitat educativa, ja que van poder participar tots els alumnes del col·legi, el professorat i moltes famílies.

Congrés eucarístic de Toledo. Va ser del 27 al 30 de maig passats i, com a representant de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat va participar Mn. Vicenç Guinot, rector de Sant Joan, de Sant Joan Despí. El bisbe Agustí també va assistir-hi, els dies 29 i 30.

ESGLÉSIA DIOCESANA

Ordenació diaconal, a la conclusió de l'Any Sacerdotal. Avui, diumenge 20 de juny, a les 19 h, Francisco García Baca, seminarista de Corbera de Llobregat que actualment col·labora a la parròquia de Sant Baldri de Sant Boi, rebrà l'ordre del diaconat de mans del

bisbe Agustí, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat. Aquest significatiu dibuix l'ha fet el mateix Francisco per il·lustrar la invitació a la celebració d'avui, sota la inspiració de la frase de Jesús: «Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi (Lc 9,23).» És motiu de joia per a tota l'Església diocesana, que dóna així gràcies a Déu pel do de les vocacions, ara que tot just s'ha conclòs l'Any Sacerdotal.

Una altra iniciativa que segueix l'estel d'aquest any dedicat especialment als preveres és el pelegrinatge a Ars, la ciutat de sant Joan Maria Vianney, del bisbe Agustí i 11 capellans més d'entre els més joves de la diòcesi, del 13 al 16 de juliol.

AGENDA

La creu ens dona vida. 2 de juliol. Amb aquest lema, la creu de les Jornades Mundials de la Joventut arribarà a la nostra diòcesi i aplegarà els joves cristians del bisbat al significatiu lloc del monestir de Montserrat. El

programa pensat per la Delegació de Pastoral de Joventut permet la incorporació dels joves en diversos moments, segons aquest horari: 10 h, trobada a Can Massana i caminada fins al monestir. 13 h, dinar a les places de davant del monestir. 17 h, inici dels tallers des del Centre de Coordinació Pastoral. 20 h, sopar a les places dels apòstols. 21 h, vetlla de pregària. Aquesta iniciativa pot ser un bon moment de final de curs diocesà. Més informació: www.bisbatsantfeliu.org/santfeliujove.

XIIIè Consell Nacional de la JOC Nacional de Catalunya i les Illes. 25-27 de juny. El màxim òrgan de decisió d'aquest moviment, que se celebra cada tres anys, tindrà lloc al Centre d'Espiritualitat Josep Manyanet (Begues), amb el lema «Posa't en moviment i organitza't!». Seran dies per reflexionar, renovar i actualitzar l'esperit de la Joventut Obrera Cristiana, en fidelitat al missatge de Jesús i en consonància amb la realitat actual. Més informació joc@treballadors.org, www.treballadors.org/joc.

Reunió d'arxiprestos. El proper 23 de juny els nou arxiprestos es reuniran amb el bisbe Agustí, els vicaris i el secretari general a l'ermita de Bruguers (Begues), que dóna el nou nom a l'antic arxiprestat del Prat. Serà el moment per a fer una valoració i recollida de conclusions sobre l'objectiu diocesà «El que creiem i vivim, això us anunciem», que s'ha desenvolupat al llarg dels darrers tres anys, centrant-se successivament en la Paraula, els sagraments i l'anunci.

ESPIRITUALITAT

Exercicis espirituals dels GOA. 26-31 juliol, en castellà, dirigits per Mn. Joan Güell, director central dels GOA. 23-28 agost, en català, conduïts per Mn. Josep Serra, formador del seminari i consiliari dels GOA. Casa d'espiritualitat de la Immaculada, Tiana. Informació: 932 181 005 - goracio.amistad@yahoo.es.

FORMACIÓ

Cursos de l'ISCREB 2010-2011 a Sant Boi de Llobregat. El 1r semestre s'ofereix el curs «Els evangelis sinòptics», impartit pel Sr. Javier Velasco, que inicia el 20 de setembre. El 2n semestre el curs començarà el 14 de febrer i serà sobre el «Misteri de Déu», impartit per Mn. Joan Peñafiel. Totes les classes seran els dilluns, de 19 a 21.30 h, a la sala d'actes del centre de salut mental «Benito Menéndez» de Sant Boi de Llobregat. Informació i preinscripció telefònica: 936 402 046 - 936 401 840.

CULTURA

Concert d'orgue a Sitges. Diumenge 27 de juny, 18 h. A càrrec de Bernat Baillbé, de la parròquia de Sant Felip Nerí, de Barcelona. Organitzat per l'Associació Amics de l'orgue de Sitges. Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla.

ECO DE LA PALABRA

El sacerdote al servicio del amor multiforme

Uno de los rasgos más significativos de la madurez de un sacerdote es la «flexibilidad». Flexibilidad no quiere decir debilidad o falta de criterio, menos aún contemporización o demagogia. La flexibilidad que se le pide al sacerdote es totalmente positiva y procede del hecho de que tiene que vivir interiormente actitudes muy diferentes, para ser fiel a los contrastes de los que venimos hablando. Los contrastes de la vida de un sacerdote son su riqueza, y las vivencias interiores que piden, constituyen, por ello, las características de una personalidad especialmente cultivada y madura.

El manuscrito medieval nos recuerda:

«El sacerdote es discípulo de su Señor, guía de su rebaño, un mendigo de manos bien abiertas, un portador de innumerables bienes, un hombre en el campo de batalla, una madre para confortar los enfermos.»

Discípulo y guía a la vez. Un contraste que pide saber aprender y enseñar, recibir y dar, dejarse llevar e ir adelante. Pero con la particularidad de que, cuando es guía de la comunidad, ha de reconocerse simultáneamente como discípulo del

único maestro, junto a los hermanos que también caminan. Y cuando ejercita la condición de discípulo no puede olvidar (como por ejemplo en la oración) a sus hermanos a los cuales sirve como guía de la comunidad. El sacerdote así es, él mismo, buscador de Dios y comunicador del Dios que ya ha encontrado.

Mendigo y portador de bienes abundantes. Como aquel que no puede poseer el misterio, siempre mucho mayor que su capacidad de comprensión; como aquel que se sabe constantemente pecador e indigno del amor de Dios y nunca dejará de pedir a la misericordia de Dios un poco de luz para sus dudas y un poco de amor perdonador para sus pecados. Por ello las manos son muy importantes en el sacerdote. Siempre muy abiertas: hacia Dios, para recibir de Él todos los bienes y hacia los hermanos para repartírselos.

Guerrero y madre. En eso san Pablo era un maestro. El combate que ha de librar el sacerdote pide firmeza y fuerza, pues el oponente, dice el Apóstol, es más que humano (cf. Ef 6,11-12) y se debe hacer «blandiendo a derecha e izquierda las armas de la justicia» (2Co 6,7). A la vez este fuerte «guerrero» debe tener sentimientos propios de

una madre, «que cría y da calor a sus hijos» (1Te 2,7) o de un padre «que alienta a los hijos a vivir de una manera digna de Dios» (1Te 2,11-12). Y tiene que actuar efectivamente de esta manera, con delicadeza, mirando su bien, desgastándose por ellos (cf. 2Co 12,14-15).

—No podemos entender estas exigencias vitales del sacerdote, si no tenemos presente el hecho de que él es un servidor del misterio, que le sobrepasa absolutamente.

—Ya que nunca poseerá el misterio, sólo puede dejarse atravesar por Él.

—Y eso sólo es posible porque este misterio es misterio de amor.

No es una idea, ni un objeto, ni una forma atractiva creada por los hombres. Es el amor de Dios multiforme, buscado y pedido, luz de la inteligencia, fortaleza de la voluntad y calor del afecto, aquello a lo cual sirve el sacerdote, dejándose penetrar por Él, para ponerlo al alcance de los hermanos.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat